

Hetzelfde huis

Veel is bepaald

Maar niet alles

Colofon

ISBN: 978 94 6365 722 8
1e druk 2025
© 2025, Gèrina van der Gugten

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Hetzelfde huis

Veel is bepaald

Maar niet alles

Gèrina van der Gugten

De Springplank 1990

‘Stop toch, kutbeest!’

Tommy trekt zich er niets van aan en rent als een waanzinnige rond. Het tikkende geluid is gekmakend, nu komt er ook een irritant piepje bij.

‘Tommy, stop alsjeblieft,’ smeed ik zachtjes.

Ik probeer of ik kan slapen met deze herrie. Dat lukt niet, het ratelende geluid en de snerpende piepjes lijken mijn hele hoofd te vullen. Na een paar minuten houd ik het niet meer uit. Ik knip het licht aan en kijk naar mijn hamster. Ik trek het deurtje open, pak Tommy uit het molentje en smijt hem op de grond.

‘Kutbeest.’

Mijn adem stokt, mijn hamster ligt levenloos op de grond. Ik kniel naast hem neer en pak hem met bibberende vingers op. Op de rand van mijn bed aai ik hem en ik geef hem kusjes op zijn zachte vachtje.

‘Stil maar, Tommy, ik bedoelde het niet zo.’

Tranen springen in mijn ogen, een misselijk gevoel vult mijn maag, korte ademstootjes trekken door mijn lijf. Nu weet ik het zeker.

‘Tommy, liefde,’ fluister ik.

Kim ... ik wil naar haar toe. Sinds kort woont ze een verdieping hoger. Zou ik door het donkere huis naar boven durven? Zal Kim me niet verrot schelden? Ze kan poeslief zijn, maar net als opa chagrijnig als een getergde pitbull.

Wie heeft er vannacht slaapdienst? Sabine, naar haar durf ik wel. Ik krijg bijna geen lucht meer, mijn adem schokt en hapert, tranen lopen over mijn wangen.

Voorzichtig leg ik Tommy terug in het kooitje. Ik open

mijn kamerdeur en loop door de lange, koude gang naar de wisselkamer van de groepsleiding. Voor de deur twijfel ik, Sabine wordt misschien ook boos. Toch is mijn verlangen naar geruststelling zo groot dat ik zachtjes op de deur klop.

‘Kom binnen,’ hoor ik Sabine zeggen met een slaperige stem.

Ik open de deur en kom in een schemerige kamer. Het ruikt er heel anders dan in mijn eigen kamer. Sabine knipt het licht aan.

‘Diaan, wat is er?’

Ik wil vertellen wat ik heb gedaan. Ik ben bang om te gaan kotsen, bang om het te zeggen, bang dat Sabine mij een monster vindt. Ik haal een keer schokkend adem en begin te huilen.

‘Kom maar, meisje.’

Sabine slaat haar dekens open en schuift aan de kant. Ik aarzel. Mag dat, bij mijn lievelingsgroepsleidster in bed stappen? Een paar seconden later kruip ik tegen haar aan en hoor ik mezelf hartverscheurend huilen. Het voelt alsof ik nooit meer kan ophouden. Snot loopt uit mijn neus, ik stik bijna.

‘Huil maar, lieverd, laat maar gaan.’

Sabine streelt mijn haar en fluistert woordjes die ik niet versta, maar die mij langzaam weer tot rust brengen.

‘Wat maakt je zo verdrietig?’

‘Ik, ik, ik ...’

Verder kom ik niet. Als ik het zeg, is het waar. Dan weet Sabine het ook. Niemand mag dit weten. Kim misschien. Zij zal het begrijpen. Ik ben zo geschrokken, zo bang en zo godsgruwelijk alleen.

‘Tegen mij mag je het vertellen,’ zegt Sabine.

Het lijkt alsof ze mijn gedachten heeft gevolgd.

‘Ik, ik, ... ik ben precies mijn vader,’ hakkel ik en ik begin weer te huilen.

Sabine zegt niets en houdt mij stevig vast. Ze wiegt me heen en weer. Als ik wat gekalmeerd ben, vraagt ze: 'Waarom denk je dat?'

'Ik heb mijn hamster vermoord.'

Er valt een stilte die schuurt en harder klinkt dan welk geluid dan ook. Sabine vindt mij slecht, dat weet ik zeker. Ik schuif bij haar vandaan en wil uit bed stappen. Met een kleine beweging van haar arm houdt ze me tegen.

'Hoe kwam dat zo?'

Ze vraagt het met echte belangstelling.

'Ik kon er niet meer tegen, ik werd gek van dat beest.'

Ik taxeer Sabine, ze luistert nog steeds met een kalm gezicht.

'Hij liep als een bezetene door het molentje. Het was een irritant rotgeluid. Ik wilde slapen.'

Nu zal ze mij zeker uit haar bed trappen. Voordat ze dat gaat doen, stap ik er vliegensvlug uit en ren naar mijn kamer. Ik draai de deur op slot.

Een paar tellen later hoor ik Sabine op mijn deur kloppen en vragen of ik open wil doen. Ze praat zachtjes, ze wil natuurlijk de andere meiden niet wekken.

'Zal ik Kim halen?' hoor ik haar vragen.

Ik krap aan mijn schilferige, jeukende armen. Wat moet ik doen? Weer hoor ik kloppen. Ik sta op en open de deur. Sabine gaat naast mij op bed zitten en samen kijken we naar het kooitje dat op een stoel naast mijn bed staat. Op de bodem van het kooitje ligt Tommy doodstil. Sabine opent het deurtje en pakt mijn hamster eruit. Dan zie ik de pootjes van Tommy spartelen. Sabine kijkt me aan en lacht.

'Hij leeft nog,' zeg ik verbaasd.

'Je hebt vast niet zo hard gegoooid.'

Ik pak Tommy van haar over en streel zijn vachtje.

‘Sorry, sorry, ik zal het nooit meer doen, Tommy.’

De overbekende woorden dreunen als een donderslag door mijn hersens. Ik kijk Sabine aan en bijt hard op mijn onderlip.

‘Liefje, jij bent niet jouw vader, jij bent Diana. Je bent een hartstikke lieve meid.’

Ze neemt me weer in haar armen en streelt mijn rug. Dit helpt mij meer dan alle woorden van de wereld. Dit zachte strelen herinner ik me van lang geleden. Vroeger als ik gevallen was, nam mama mij op schoot en troostte me. Ik weet nog goed dat ik kon besluiten of ik ging huilen. Als mama in de buurt was, hilde ik. Nu merk ik dat ik mijn rug als een kat tegen Sabine haar hand druk. Daar schaam ik me voor en ik ga iets bij Sabine vandaan.

‘Wil je dat ik je zus haal?’ vraagt ze.

‘Laat Kim maar slapen.’

‘Ik weet een goede oplossing,’ zegt Sabine.

Ze doet het kooitje open en pakt het molentje eruit. Ze pakt Tommy van mij over en zet hem in het kooitje.

‘Zo kunnen jullie allebei slapen,’ zegt ze met haar lieve lach.

Ze slaat mijn dekens open en ik kruip in bed. Sabine geeft me een zoen op mijn wang en wenst me welterusten.

‘Truste Sabine, bedankt.’

‘Lekker slapen, hè.’

Als Sabine het licht heeft uitgedaan, staar ik mijn donkere kamertje in. Het is een veel kleinere kamer dan thuis, maar ik heb het best gezellig gemaakt. Een neplplant bij de Xenos vandaan, een schilderijtje aan de muur dat ik van oma heb gekregen, een kleurig kleedje op het bureautje. Ik denk aan mijn kamer thuis en aan alles waar thuis voor staat. De onvoorspelbaarheid was het ergste. Heb ik die sadistische trekjes van papa geërfd? De drift die ik voelde om mijn ham-

ster pijn te doen, leek onontkoombaar. Zou papa dat ook altijd hebben gevoeld?

De teddybeer die ik ooit van Kim kreeg, ligt naast me in bed; ik trek hem stevig tegen mij aan. Ik haat mijn vader.

Thuis 1984

Onderweg uit school zie ik in een grasveldje een paar margrietjes staan. Die ga ik voor mama plukken. Gisteren hadden we een fijne avond. Papa was een nachtje weg; hij is vrachtwagenchauffeur en af en toe slaapt hij een nachtje in Duitsland. Kim, mama en ik keken gezellig naar Zeg 'ns AAA. Mama had zomaar doordeweeks een zak chips opengemaakt, we kregen allebei een eigen bakje.

Na de serie zette mama de radio aan, er klonk een nummer dat ze goed bleek te kennen: 'La Vie en rose'. Blij riep ze: 'Grace Jones, daar was ik vroeger gek op.'

Kim en ik gingen dansen, een tel later danste mama lachend met ons mee. Ik keek naar haar en dacht: zo ziet papa haar nooit. Wij zien haar alleen zo als papa er niet is.

Kim bracht onder woorden wat ik dacht en zei lachend: 'Als de kat van huis is, dansen de meisjes.' We kregen zo de slappe lach dat ik in mijn broek pieste. Dat was al lang niet meer gebeurd.

Op de keukentafel ligt een briefje: Kim, Diana, ik ben zo weer thuis, mama.

Ik heb honger. Eerst zet ik de bloemetjes in het water, dan pak ik een stoel en klim half op het aanrecht om de koektrommel te pakken. Met één hand reik ik naar boven, met de andere hand stoot ik per ongeluk een glas uit het kastje. Met een knal valt hij op de grond kapot. Ik twijfel: eerst de koekjes pakken of eerst het glas opruimen? Ik pak de trommel en klauter naar beneden. Dan doe ik de koektrommel open en stop een koekje in mijn mond. Heerlijk. Nu snel het glas opruimen. Het zijn grote, scherpe stukken. Op één stuk

staat Malle. Ik grinnik, alsof het glas mij kent. Papa vindt mij zeker geen malle, maar een stommerd, dat ik een glas heb laten vallen. Gauw gooi ik de scherven in de grote vuilnisemmer buiten.

Op het aanrecht staat de koektrommel nog open, mijn hand reikt naar een tweede koekje. Niet doen, spreek ik mezelf streng toe, dat valt te veel op. Vlug doe ik de deksel erop en zet de trommel terug. Ik heb net iets te drinken ingeschonken als ik mama hoor thuiskomen.

‘Daar ben ik weer.’ Mama komt binnen met een zware boodschappentas in haar hand. Ze ziet de bloemen en zegt: ‘Wat lief, Diaan.’

Ze pakt de tas uit en zet een aantal flessen bier voor papa in de koelkast. Op een van die flesjes staat: West Malle.

‘Over een uur is je vader thuis, ik begin alvast maar aan het eten.’ Ze gaat aardappelen schillen en lijkt mij te zijn vergeten.

Kim komt uit school en heeft ergens de pest over in, haar gezicht krijgt dan iets ouwelijks.

‘Is er iets, Kim?’

‘Bemoei je er niet mee,’ zegt ze nijdig.

‘Maar ik zie dat er iets is.’

‘Wat zei ik nou, trut, bemoei je er niet mee.’

‘Ach, stik toch,’ zeg ik zo kwaad mogelijk.

Ik loop naar mijn slaapkamer en pak mijn boek: De tovervinger van Roald Dahl. Ik wou dat ik zo’n vinger had, dan zou ik Kim veranderen in een lieve zus, die mij alles toevertrouwt. Uiterlijk lijken Kim en ik op elkaar. Alleen heeft zij kort haar en ik draag het lang. We zijn echt een mix van papa en mama. Mama heeft blond, halfhang piekhaar, papa krullend bruin. Wij golvend donkerblond. Papa heeft een dikke, vette bier-

buik. Mama is net zo dun als tante Sidonia, maar verder lijkt ze er helemaal niet op. Tante Sidonia is niet alleen veel langer, maar ook hartstikke dapper en slim.

Kim en ik zijn allebei slank, zij is wel veel moediger dan ik. Af en toe durft ze tegen papa in te gaan. Kim is bijna drie jaar ouder en we zijn heel verschillend. Zij houdt niet van school, ik vind haar vaak chagrijnig en ze vindt lezen ontzettend stom. Als ik niet zou kunnen lezen, zou ik gek worden.

‘Diana, eten!’ roept mama.

In de keuken zitten Kim, mama en papa al aan tafel. Als ik binnenkom, staat papa op en pakt een flesje bier uit de koelkast. Daarna opent hij het kastje en zegt: ‘Trees, waar is verdomme mijn West Malle-glas?!’

Kon ik maar onzichtbaar worden, of dat de Grote Vriendelijk Reus mij komt ontvoeren.

‘Dag papa,’ zeg ik timide.

‘Diaan, weet jij waar mijn glas is?!’ Hij staat pal voor me, zijn ogen glinsteren, alsof er een soort binnenpretje is over wat komen gaat. Onwillekeurig zet ik me schrap.

Ik schud mijn hoofd en zeg: ‘Nee.’

Dan loopt hij naar mama.

‘Verdomme, Trees, heb je mijn enige West Malle-glas gebroken?’

‘Nee, Niek, sorry, geen idee waar hij is.’

‘Daantje?’ Zijn woorden zijn scherp als een glasscherf.

Ik open mijn mond om antwoord te geven, maar er komt een raar kreunend geluid uit, mijn stem is verdwenen. Kim kijkt mij aan en schudt bijna onmerkbaar met haar hoofd.

‘Er staan genoeg andere glazen, pa,’ zegt Kim.

Papa draait zich om, loopt op Kim af, haalt uit en geeft haar een klap tegen haar hoofd.

‘Dan heb jij hem zeker laten vallen, Kimmetje.’

Kim kijkt mij aan, mijn wangen gloeien, ik durf niets te zeggen en durf niet te gaan zitten, als verstijfd kijk ik naar Kim. Zij heeft volgens mij allang door dat ik het glas heb gebroken. Papa loopt naar buiten en komt met een stuk glas in zijn hand terug.

‘Is dit zomaar vanzelf in de vuilnisbak terechtgekomen, Kim?’

Hij houdt het stuk glas met Malle erop voor haar gezicht. Nu moet ik zeggen dat ik het gedaan heb. Met haperende schokjes adem ik in, mijn hart bonkt, ik bijt op mijn lip, ik kijk naar Kim.

Kim haalt haar schouders op en zegt: ‘Hoe moet ik dat weten?’

Weer krijgt Kim een klap.

‘Nou, zeg op!’

Mijn adem ontsnapt met een hoorbare uitademing. Papa draait zich om en kijkt mij aan. Snel ga ik aan tafel zitten, kijk naar het lege bord voor mijn neus en bijt mijn onderlip bijna stuk. Ik wil zo graag zeggen dat ik het heb gedaan, maar er komt geen geluid uit mijn mond. Het lijkt alsof mijn hart door mijn hele lichaam bonst, ik voel tranen die naar buiten willen. Ik zie dat mama iets wil gaan zeggen, ik hoop zo dat ze mij en Kim gaat helpen. Ze kucht eerst. ‘Het eten wordt koud, Niek.’

‘Kop houden jij.’

Mama buigt haar hoofd en vouwt haar handen, alsof ze wil gaan bidden, zoals in het gezin van Julia. Wij bidden nooit. Papa heeft gezegd dat God niet bestaat. Flauwekul noemde hij dat een keer toen ik vroeg waarom wij nooit bidden. Wat zou ik graag willen bidden en dat God mij hoort en mij hier weghaalt, of papa.

Papa gooit het stuk glas op het aanrecht en gaat zitten.

Mama staat op, pakt een ander bierglas en zet dat naast het flesje. Papa schenkt in, het bier gutst over het glas met veel schuim.

‘Verdomme!’ zegt hij.

Mama staat weer op en pakt de vaatdoek, haastig dept ze het bier op. Als ze weer zit, fluistert ze: ‘Eet smakelijk.’ Daarna schept ze het eten voor papa op, dat doet ze nooit. Met grote slokken drinkt hij zijn bier.

‘Ik werk me rot voor jullie, onthoud dat goed!’ zegt hij, en hij begint te eten.

Kim, mama en ik scheppen ook op. We eten gebakken aardappelen met kapucijners en een gehaktbal, dat is papa zijn lievelingseten. Ik schuif wat met mijn eten en neem uiteindelijk een hap. Er zit huilen in mijn buik, het eten in mijn mond krijg ik nauwelijks doorgeslikt.

De Springplank 1990

‘Diaan, tijd om op te staan. Heb je kunnen slapen?’

Ik draai me om en zie Sabine in de deuropening staan.

‘Ja, een beetje.’

‘Gelukkig.’

‘Heb je iets van Evi gehoord?’

‘Nee, helaas.’ Ze sluit de deur. Ik hoor Sabine daarna op de deur kloppen van Manu, mijn buurmeisje in dit meisjestehuis. We wonen met een groep van acht meiden in de leefgroep, dat is de jongste groep. Kim woont boven in de tussenfase. We wonen hier al bijna een halfjaar. We zijn door de kindbescherming uit huis geplaatst.

‘Ik ben ziek!’ hoor ik Manu roepen.

Manu is bijna dagelijks ziek, ze heeft nooit zin om op te staan. Ik sta op en loop naar haar kamer.

‘Flikker op, Diaan, ik ben ziek.’

‘Oké, ik ben al weg.’

Wendy, Jamilla en Tamara komen door de gang aangelopen met de gifgroene handdoek over hun schouder. We hebben allemaal dezelfde handdoek. Er zijn vijf douches; ik loop snel mijn kamer in en gris mijn handdoek van de stoel.

‘Mogge Diaan,’ zegt Jamilla met haar sexy schorre stem. Jamilla klinkt altijd alsof ze je wil verleiden, en zij heeft geen ochtendhumeur, ze is bijna altijd vrolijk.

We schieten allemaal snel een douche in. Heerlijk, de warme stralen doen me goed. Vandaag is het vrijdag gelukkig. Vanavond mag Fappie komen. Hij heet Fabian, ik noem hem soms liefkozend Fappie. Superverliefd ben ik. Op woensdag-, vrijdag- en zaterdagavond mogen we bezoek ontvangen. En op zondagmiddag, maar dan alleen familie.

‘Schiet eens op!’

Josje staat kennelijk voor de douche. Ze bonst als een gek op alle deuren.

‘Bijna klaar!’ roep ik.

Met zijn zevenen zitten we aan de ontbijttafel. Manu ligt zeker nog in bed en Evi is weer weggelopen. Gisteravond is ze op de telex gezet. Na een paar dagen wordt ze meestal weer gevonden. Of ze komt uit zichzelf terug. Er is al gesproken over een gesloten tehuis als dit zo doorgaat. ‘Zetten’ wordt dat genoemd onder de meiden. Het klinkt dreigend, als vastgezet worden, als iets waar je zeker niet terecht wil komen. Ik hoop niet dat ze Evi naar Zetten sturen, ze is mijn beste vriendin.

‘Sabine, krijg ik deze maand extra kappersgeld?’ Jamilla vraagt dit geloof ik dagelijks aan de groepsleiding. Ze wil haar haar ontkroezen. Het is al besproken in het team en er is besloten dat het beter is dat Jamilla leert dat ze prachtig is met haar kroeshaar. Zij denkt er anders over.

‘Daar hebben we het al over gehad, Jamilla.’

‘Maar ik wil het!’

Haar hese stem neemt in volume toe. Sabine zit te dubben hoe ze tegen Jamilla in moet gaan. Dan doet ze altijd iets raars met haar mond, waardoor haar neus heen en weer gaat.

‘Stomme trut,’ zegt Jamilla zachtjes.

Sabine doet alsof ze het niet hoort.

‘Wie heeft er vanmiddag dienst?’

‘Gertjan,’ antwoordt Sabine.

‘Dan vraag ik het aan hem.’

Iedereen is gestopt met eten, benieuwd hoe deze discussie afloopt, alsof we eerste rang naar een toneelstuk zitten te kijken. Jamilla mompelt iets onduidelijks en pakt nog een boterham. Iedereen gaat weer verder met het ontbijt.

Sabine staat op en loopt de gang in naar de slaapkamers, vast om Manu weer te porren om op te staan.

‘Je wil je haar glad maken, hè?’ vraagt Josje.

Jamilla haalt haar schouders op.

Met een valse grijns op haar gezicht zegt Josje: ‘Dat lukt jou niet.’ Haar hand gaat met een traag gebaar door haar lange blonde haar. Uitdagend kijkt ze Jamilla aan.

‘Blond word je nooit, Jamilla,’ zegt ze treiterend.

Jamilla recht haar rug, kijkt haar strak aan, schuift haar stoel naar achteren en staat op.

‘Meppen, meppen,’ sist Floortje, sensatiebelust als altijd.

‘Vuile stoefhoer, kutwif!’ krijst Jamilla, en ze loopt op Josje af en klauwt met een hand in haar haren.

‘Godverdomme, laat los! Au, au, au, verdomme, laat los!’ Josje slaat wild om zich heen, totdat haar stoel omvalt en Jamilla boven op haar duikt.

‘Ophouden! Onmiddellijk!’ Sabine loopt op de twee vechtende meiden af en haalt ze uit elkaar. Jamilla slaat haar weg.

‘Stoppen, Jamilla, stoppen, nu!’

Jamilla komt tot bezinning, gaat overeind staan en schiet in gevechtshouding, haar vuisten gebald. In haar rechtervuist heeft ze een aantal blonde haren. Jamilla kijkt naar haar hand en ziet het ook. Met een blik, alsof ze iets smerigs in haar hand heeft, gooit ze de haren op de grond.

‘Gadver,’ zegt ze en ze loopt de eetkamer uit. Josje ligt huilend op de grond en wrijft over haar hoofd.

‘Dat kutwif heeft een pluk haar uit mijn hoofd getrokken,’ snikt ze.

Sabine helpt Josje overeind. Tamara begint heen en weer te wiebelen, zij kan hier helemaal niet tegen. Floortje kijkt geamuseerd voor zich uit, alsof ze net een goede film heeft

gezien. Wendy knippert driftig met haar ogen en houdt een stukje duim in haar mond. Ik vraag me af hoe Sabine dit gaat oplossen.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt ze streng. Ze kijkt ons allemaal aan. Niemand zegt iets. Josje snift, gaat op haar stoel zitten en gaat doodleuk verder met eten.

‘Josje?’ Sabine kijkt haar indringend aan.

Met volle mond antwoordt ze: ‘Niks bijzonders.’

Manu komt de eetkamer binnen. Ze gaat op haar plek zitten en pakt twee boterhammen. Sabine schenkt thee voor haar in. Iedereen gaat door met eten. Sabine gaat weer aan het hoofd van de tafel zitten. Ze zucht diep, blaast hard uit en zegt: ‘Tjonge,’ en drinkt verder van haar thee.

Manu kijkt Josje aan en zegt op fluisterton: ‘Jamilla heeft je flink te pakken gehad, hè?’

‘Manu, ik waarschuw je! Stook het vuurtje niet weer op.’

Ze lacht Sabine in haar gezicht uit.

‘Dat maak ik zelf wel uit,’ zegt ze met een blik als een ijskoningin. Manu is donkerder dan Jamilla, haar haren zijn kroeziger, maar zij is daar trots op.

Elke groepsleiding is een beetje bang voor Manu. Ze heeft een oerkracht, is razend populair in de groep en je moet geen ruzie met haar krijgen. Gelukkig kan ik goed met haar opschieten.

‘Pardon?’ zegt Sabine en ze kijkt Manu streng aan.

‘Bemoei je er niet mee, zei ik,’ antwoordt Manu.

Ik kuch een paar keer en zeg: ‘Kom op, Manu, doe effe normaal.’

Ze kijkt me aan met haar felle, donkerbruine ogen en lacht smalend naar me.

‘Ga je het nu voor Sabine opnemen?’ vraagt ze treiterig.

Ik kijk haar aan, wil een scherp antwoord geven, maar ik

weet niets te verzinnen. Ik ga door met mijn ontbijt. Niemand zegt verder meer iets.

‘Wie heeft er vandaag corvee?’ Sabine probeert met een neutrale vraag de stemming weer te normaliseren.

‘Evi volgens mij,’ zegt Wendy. ‘Is ze weer terug, Sabine?’

‘Nog niets van gehoord helaas.’

‘Als er maar niks ergs is gebeurd,’ zegt ze bezorgd.

Wendy heeft een grappig Tukkers accent. Als een havik houdt ze scherp in de gaten wat er allemaal in de groep gebeurt.

‘Ik ruim wel af,’ zeg ik terwijl ik opsta en de borden op elkaar stapel.

‘Slijmerd,’ zegt Manu.

Iedereen loopt naar de slaapkamers en Sabine begint aan de afwas.

Op mijn kamer geef ik Tommy voer en vul zijn flesje water. Het molentje zet ik weer in het kooitje. Ik poets mijn tanden en pak mijn schooltas. Manu komt mijn kamer binnenlopen.

‘Wat was er vannacht?’

‘Hoezo?’

‘Ik hoorde dat Sabine bij je was.’

‘Ze heeft me getroost. Ik was verdrietig.’

‘Goed dat je het voor haar opnam.’ En weg is ze. Onnavolgbaar is ze en onvoorspelbaar, net als mijn vader. Maar Manu is recht door zee en heeft een klein hartje.

‘Ach kind, ruwe bolster, blanke pit,’ zegt oma altijd over mijn vader. Zo probeert ze papa altijd te verdedigen. Maar mijn vaders binnenkant is gitzwart.

Ik draai mijn kamer op slot en loop naar de groepsruimte.

‘Ik ben weg,’ zeg ik tegen Sabine.

‘Fijne dag.’

Ik pak mijn fiets en trap de heuvel op naar het Rhedens. Ik heb spijt dat ik geen dikke trui heb aangetrokken, steenkoud is het.

Ik ben een van de weinigen van De Springplank die op het Rhedens zit. Twee meisjes uit de tussenfase en een van de kamertraining zitten er ook, allemaal in een andere klas. Van de leefgroep ben ik de enige. Manu komt binnenkort ook, waarschijnlijk na de kerstvakantie. Er is geconstateerd dat het niveau van het vmbo te laag is voor haar.

Ik had nog naar Kim willen gaan vanmorgen, maar door alle consternatie heb ik er niet meer aan gedacht. Vandaag heb ik tot twee uur les en dan lekker weekend.

‘Hé Diaan.’

Ik kijk om en zie Suzanne achter me aan fietsen.

‘Hai Suus, hoe gaat-ie?’

‘Waardeloos. Ik heb amper tijd gehad om aardrijkskunde door te nemen.’

Shit, helemaal vergeten, vandaag een proefwerk.

‘Ik heb er zelfs niet aan gedacht.’

‘Vette pech dan. Fuck meester Labordes.’

Op het schoolplein stappen we af en lopen naar het fietsenhok. Als de conciërge je op het schoolplein ziet fietsen, moet je nablijven.

Op het mededelingenbord staat dat meester Labordes ziek is.

‘Gaaf!’ roept Suus uit.

‘Wat een geluk, zeg. En het derde uur vrij.’

‘Ga je dan met mij mee naar huis?’

‘Oké.’

We lopen met een club jongens en meiden naar het eerste uur. Nederlands bij juffrouw Zekers. Onder elkaar noemen we haar juf Zeikerd. Iedereen vindt haar truttig: ze draagt